

страхуваше, че неговиятъ старъ и вѣренъ приятель е вече мъртавъ. Той дори не вѣрваше, че ще види вече зеленъ листъ по клонитѣ му, откакъ силната буря го бѣше почти изскубнала.

Мартинъ се спрѣ предъ стария кестенъ, облегна се о дръжката на брадвата, изгледа попуканото стебло и съ треперящъ гласъ рече :

„Прости ме, стари приятелю! Четиредесетъ години азъ дѣлихъ съ тебе и радости и скърби... Обичамъ те, но не мога да гледамъ моитѣ деца да треператъ отъ студъ тая вечерь. А други дърва не можахъ да купя. После, ти си вече почти мъртавъ.

А тъй много ще се радватъ децата на твоитѣ хубави пламъчета!..“

Бащата дигна брадвата и заудря силно стеблото на стария кестенъ. Скоро той изтрещѣ, сякашъ извика отъ болка, наклони се и падна тежко на земята.

II.

Следъ сиромашката вечеря, бащата, майката и децата седнаха край огъня, дето горѣше единъ голѣмъ пънь отъ стария кестенъ. Малката Здравка плѣскаше ржчички отъ радостъ. По-голѣмитѣ ѝ братчета и сестричета си спомнѣха другитѣ бѣдни вечери, когато бѣха съвсемъ малки и родителитѣ имъ не бѣха толкова бедни като сега.

Малкитѣ момченца и момиченца гледаха, какъ играятъ жълтитѣ, розови и сини пламъчета и си разправѣха чудновати нѣща за хубавата гледка въ огнището.

— Гледайте, гледайте! — викаше Живка, — е-онзи пламъкъ прилича на добрата фея, дето раздава коледни подаръци на послушнитѣ деца. Ехъ, колко ми се иска да видя такава фея.